

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλμπέρχ και «Ἑστία»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν,

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κ· ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἢ τὴν χειρῶ-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ εἰς
ἐπιστρέφονται. — Ἀνοπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποσελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. Πᾶσι ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιστολὴ θεοῦ πρὸς ἀνεψίαν φιλάρεσκον. — Γερμανικὴ εὐλογογία. Α'.
Αἱ Σχολαί (ὑπό κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Τὸ Νέον Σμβολικόν. — Ἰτα
δέλα (ὑπό Σμίλιδος). — Πῶς ἐργάζονται οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς. — Ἡ ζωὴ
ὑπό δος Εἰρήνης Νικολαΐδου. — Σιντζαί. — Εἰδικοὶ ἰσχυροί. — Ἐπὶ τριαντά-
φυλλα : ἐπιφυλλίς ὑπό δος Εἰρ. Νικολαΐδου.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΘΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΕΨΙΑΝ

Προχθὲς ἡ μητέρα σου, ἀγκυπητὴ μου μικρά, μοῦ ἐνεπι-
στεύθη τὴν στενοχωρίαν τῆς διὰ τὴν ὁσημέρην ἀνκλυσι-
μένην κᾶπως ἐπικινδύνως φιλαρέσκειάν σου Ἡ πολυτέλεια
φαίνεται νὰ σὲ θέλγη ἰδιαιτέρως, ἂν καὶ μόλις δέκα ἐπτὰ
ἐτῶν, ἡ μητέρα σου ἀντελήθη ὅτι δὲν ὑπάρχουν στολισμοὶ
πολύτιμοι καὶ ὠραῖοι τῶν ὁποίων νὰ μὴ κατέχῃς σὺ τὰς
πηγὰς καὶ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τὸ κᾶλλος καὶ τὴν γοη-
τείαν. Καὶ ὅταν προχθὲς ὄλως τυχαίως σὲ συνώδευσα εἰς τὰ
ἐμπορικὰ κταστήματα ἐθελύμην τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς εἰς-
ἤρχεσθαι εἰς τὰ μεγαλειότερα γνωστὰ σπῆτις τοῦ συρμοῦ καὶ ἐ-
ζήτεις τὰ νεώτερα μοντέλα, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐμελέτας δι'
ὀλίγας στιγμὰς, ὡς διὰ νὰ ἀποτυπώσῃς εἰς τὴν μνήμην σου
καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας των, ἀπεμακρύνετο, χωρὶς
νὰ ἀγοράσῃς τίποτε, τὴν ἐπαύριον τὰ ἀριστουργήματα ἐ-
κεῖνα τὰ ὁποῖα μόλις εἶχα προσέξει τὴν προηγουμένην ἡ-
μέραν σὲ ἐστόλιζαν. Βεβαίως τοῦτο γίνεται ἀπλῶς ἀπὸ αἰ-
σθημα καλκισθησῆς, ἀλλὰ δὲν σοῦ κρύπτω, ὅτι καὶ ἐγὼ
φοβοῦμαι μήπως, μεθ' ὅλα τὰ πολύτιμα χαρίσματα, μετὰ
ὁποῖα σὲ ἐπρόικησεν ἡ φύσις, κατκνήτης καὶ σὺ μίαν ἡμέ-
ραν, ὡς τόσαι ἄλλαι ἀπλῶς ἀντικείμενον πολυτελείας.

Ἄλλ' ὅ,τι φοβοῦμαι περισσότερο εἶναι ἡ συναφὴς πάν-
τοτε μετὰ τὴν πολυτέλειαν φιλαρέσκεια. Μὴ θεωρηθῆς προσ-
βεβλημένη διότι ὑπάρχει καὶ φιλαρέσκεια ἀθῶα, φυλαρέ-
σκεια συνιστάμενη εἰς τὸν πόνον ἀπλῶς νὰ στολιζέταις τις

διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ σήμερον εὐρίσκεσαι
ἀκριβῶς εἰς τὸ στάδιον αὐτό. Οἱ ἀνδρικοὶ θαυμασμοὶ σὲ δυ-
σχεροῦν μᾶλλον καὶ ἐν θέλῃς νὰ φαίνεσαι ὠραία τὸ θέλεις
ἀποκλειστικῶς δι' ἰδικήν σου ἰκανοποίησιν. Ἄλλ' αὐρίον,
ἀλλ' εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον ; τί θὰ συμβῇ ; Αἱ γυναῖκες
εἶναι δικτεθειμέναι νὰ ὀνομάζωσιν συχνὰ ἀρετὴν ὅ,τι δὲν εἶναι
παρὰ ἀπλῶς δειλία· ἡ ἀδιαφορία σου πρὸ θαυμαστῶν ἀνδρῶν
εἶναι μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀγνῆς οικογενειακῆς ἀνατρο-
φῆς σου, δειλίαν ἄρα ἡ ὁποία θὰ ἐξχτησθῇ πρὶν ἢ παρέλθωσιν
κἂν τρεῖς μῆνες ζωῆς τοῦ κόσμου. Καὶ τότε ;

Μὴν ἐξκνίστασθαι, σὲ προκαλῶ. Διότι καὶ ἂν ὑποθεθῇ
ὅτι στολιζέσαι μόνον διὰ τὴν ἑαυτὸν σου, θὰ βλέπῃς ὅμως
εἰς τὸν κόσμον ἄλλας γυναῖκας πολυτελείας καὶ φιλαρέσκους,
μετὰ τὰς ὁποίας θὰ σοῦ γεννηθῇ ἡ μανία νὰ συναγωνισθῆς. Εἰς
τὸ Πικρίτι, ὡς εἰς κάθε μεγαλόπολιν, ὁ συναγωνισμὸς αὐτὸς
φθάνει εἰς σημεῖον τρέλλης τοιοῦτο, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ ἀρχὰ
ἢ γρήγορα φρικτὰς οικονομικὰς κταστροφὰς. Μερικαὶ δίκαι
ἀνθρώπων τοῦ συρμοῦ πρὸς τὰς πελάτιδᾶς των μᾶς ἀπεκᾶ-
λυψαν τὰ ἀπὸ μεταξωτῆν μουσελίνων μισοφόρικ τῶν ἐνε-
ακασίων φράγκων, ὡς μᾶς ἀπεκᾶλυψαν κυρίως αἱ ὁποῖαι κᾶ-
θε ἡμέραν παρχῆ ἐλλοῦν καὶ ἀνὰ ἐν νέον φόρεμα.

Φαντάζεσαι μετὰ τὸν οικονομικὸν προὑπολογισμὸν τῆς οἰκο-
γενείας σου, τί θὰ γείνηται, ἂν παρκαυθῆς εἰς τὸν κτηφόρον
αὐτόν ; Τὸ περασμένον θέρος ἐπέρχεται ἕνα μῆνα εἰς πόλιν λου-
τρῶν. Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειότερας καθημερινὰς ἀπολαύσεις
δι' ἡμᾶς τοὺς ἀέργους ἦτο νὰ θαυμάζωμεν τὰς ἐνδυμασίας
μᾶς συμπλεστικῆς κυρίως, δικηνομένης πάντοτε εἰς τοὺς
κοσμοπολιτικοὺς κύκλους. Ἡλλοῦς τοιαύτης τρεῖς φορὰς
τὴν ἡμέραν. Καὶ ὀφείλαμεν νὰ τὰς προσέξωμεν καλὰ, διότι
μίαν μόνον φορὰν θὰ τὰς ἐβλέπωμεν, ὅπως ἄλλως τε καὶ τὰ
καπέλλα καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματά της. Ἄλλ' ὅταν δ' ἡμᾶς
τὸ θέλωμεν ἢτο δικαστικόν, τότε ἀπελπιστικὸν ἦτο διὰ τὰς

άλλας κομψευόμενας κυρίως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Διότι δὲν ὑπάρχει μία, ἡ ὁποία ἐνῶ στολιζέται, δὲν ὑποθέτει, ὅτι θὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλας τὰς ἄλλας, καὶ ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀπελιπίαν, ὅταν ἴδῃ ὅτι τὸ corsage, διὰ τὸ ὅποσον τόσον ὑπερῆρκεν πρὸ ὀλίγου, εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐνός ἀριστουργήματος τέχνης καὶ κομψότητος, μετὰ τὸ ὅποσον στολιζέται μία ἄλλη.

Ὡ, ἀγαπητὴ μου μικρά. Δὲν εἰμπρῆεις νὰ ὑποθέσῃς εἰς ποῖαν καταδικῆν Γκντλόου ὑποβάλλοντι αἰ δυστυχεῖς, τὰς ὁποίας κυριεῖται ἀκράτητος ἡ μανία τῆς πολυτελείας; Ὅλοι αὐταὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ δεκτικισμοῦ τῶν κουνυλιῶν τῆς τροφῆς, τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἀντροπῆς καὶ ὑγιεινῆς δικίτης τῶν παιδιῶν των ἀκόμη, διὰ νὰ πληρώσουν ἐξοδα ἐνδυμάτων καὶ εἰδῶν στολισμοῦ. Ὅλοι περνοῦν νύκτας ὀλοκλήρους κατασκευάζουσι νταντέλκς καὶ πλεστέ καὶ κεντήματα χρυσοῦ καὶ ἀκουκρέλας ἐπάνω εἰς ὑφάσματα καὶ ὄλα, φεῦ! ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα νὰ στολιθῶν καὶ συγαριθοῦν μετὰ τὸν ἄλλον, αἰσθάνονται αἴφνης τὴν καρδίαν των σφιγμένην πρὸ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς νομψότητος καὶ τοῦ πλούτου ἄλλων, αἰ ὁποῖα δὲν λογαριάζουν, ἀλλὰ ἐξοδεύουν ἀφειδῶς.

Τοῦτο, ἐννοεῖς, δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸν ἀγῶνα μετὰ νέας πάντοτε ἀπρηγορητέους καὶ νέους ἐκάστοτε οἰκονομικοὺς καὶ ἠθικοὺς κινδύνους. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν ἡ καλωσύνη τῆς καρδίας ναυαγεῖ καὶ τὸ θῆμα τῆς πολυτελείας γίνεται σκληρόν, ἐνίοτε ἀπάνθρωπον. Ἡ κατὰ τὴν τροφὴν τῆς τιμῆς, ἢ ὁ ψυχολόγος συγγραφεὺς θέτει πάντοτε ὡς κορωνίδα τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἴσως δὲν συμβαίνει πάντοτε καὶ εἰς ὅλας, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἡ ζωὴ δὲν μένει οὐτε ὀλιγώτερον τραγικὴ, οὐτε ὀλιγώτερον ἀφόρητος. Τὸ θέμα τῆς τιμῆς φιλικροσκόου δὲν ἐπραγματεῖται ἀκόμη κανεὶς ψυχολόγος καὶ ὅμως ἡ καθημερινὴ ζωὴ τὸ ἀπαντᾷ καὶ εἶναι θέμα τρομερὸν καὶ σπαρακτικόν.

Σὲ βλέπω, ἀγαπητὴ μου μικρά, νὰ σιχίζῃς μετὰ ὀργὴν τὸ γράμμα μου αὐτὸ καὶ νὰ φωνάζῃς. Ὡ! τὸν ἄδικον, τὸν κερκὸν θεῖόν μου, νὰ θέλῃ νὰ μετὰ συγκρίνη μετὰ τὰς γυναῖκας αὐτάς. Ὅχι, παιδί μου εἰς εὐρῶ ὅτι ἡ φύσις δὲν σὲ ἔχει ἀδικημένην, ὥστε νὰ δικτρήσῃς τὸν κίνδυνον νὰ περσυχθῇς εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου καὶ ὁ πόθος μου νὰ σὲ εἰς εὐρῶ πάντοτε εὐτυχῇ μετὰ ἐκκμν νὰ σοῦ δεῖξω ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἡμποροῦν νὰ προκύψουν ἀπὸ ἐν ἑλάττωμα ἐντελῶς ἀθῶν εἰς τὰς ἀρχάς... Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ τάσις σου πρὸς τὴν πολυτέλειαν εἶναι ὠρισμένως ἀκίνδυνος, ἀβλαβής, ἀθῶα. ἂν θέλεις διασκεδαστικὴ. Ἀλλ' αὐτίμον; ἄλλ' ὅσον ὁ καιρὸς θὰ περῆ καὶ ἡ κερδὶθ θὰ ἀρχίσῃ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ τὸ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον... δὲν εἰς εὐρῶ κανεὶς τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ.

Marcel Revost

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Α'.

Πληθὺν ὀλίγων δραμάτων τοῦ Σούδερμαν, τῶν ὁποίων ἡ φήμη ἔφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ θεάτρου πρῶτα εἰς ἐφάνη ἐπιβεβλημένη, πλὴν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Νίτσε καὶ τῶν μισανθρώπων θεωριῶν τοῦ Σοπενχάουερ, πλὴν

τῶν ἀθανάτων ἔργων τοῦ Goethe καὶ τοῦ Schiller, ἐλάχιστα πρῶτα γνωρίζομεν ἡμεῖς ἐδῶ περὶ τῆς νεωτέρας φιλοσοφικῆς κινήσεως ἐν Γερμανίᾳ.

Ἡ Γαλλικὴ φιλολογίᾳ ὡς ἐτροφοδότησεν ὅλας τὰς πρὸ ἡμῶν Ἑλληνικὰς γενεάς, ἐξεκκολουθεῖ τροφοδοτοῦσα καὶ τὴν σύγχρονον, ποικιλομένη ἀκριῶς καὶ σποραδικῶς ἀπὸ ὀλιγοστὰ ἔργα τῶν διασημοτέρων Ρώσων, Ἀγγλων καὶ Νορβηγῶν συγγραφέων. Τὸ Γερμανικὸν ὅμως διήγημα καὶ μυθιστόρημα τὸ σύγχρονον, τὸ μυθιστόρημα τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον μᾶς μένει ἀγνωστον, ὡς ἐντελῶς ἀγνωστα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νεωτέρων Γερμανῶν συγγραφέων.

Καὶ ὅμως οἱ Γερμανοὶ συγγραφεῖς καὶ πολλοὶ εἶναι καὶ εἰς τρεῖς διακεκριμένους σχολὰς ἀνήκουν. Πρῶτοι ἔρχονται οἱ συγγραφεῖς τῆς «νεωτάτης Γερμανίας», τοὺς ὁποίους ὁ Lit-zany κατηγορεῖ ὡς ζητοῦντας τὸ βάθος τῆς ἐμπνευσεῶς των εἰς τὸν ὑστερισμὸν καὶ τὴν νευροπάθειαν. Ἐκ τῆς κατηγορίας τούτων, ἀναλόγως, φυσικὰ, μετὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἐκάστου παράγονται διάφοροι φιλολογικοὶ τύποι, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον περιστρέφεται εἴτε εἰς τὸν μυστικισμὸν, εἴτε εἰς τὸν πνευματισμὸν, ἄλλοι πάλιν εἶναι μέχρις ἐξιδανικεύσεως ἐγωῖσται καὶ ἀριστοκράται καὶ ἄλλοι δημοκράται μέχρις ἀνκρητισμοῦ.

Δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀνεωτάτη Γερμανία ἐπενόησεν ὅλας αὐτάς τὰς ὠραίους θεωρίας. Οἱ νέοι τῆς συγγραφῆς δὲν ἐπενόησαν τίποτε, διότι ἡ ἐξέλιξις τῆς γερμανικῆς ζωῆς τελεῖται ἀσχέτως πρὸς τὰς διαφόρους φιλολογικὰς αὐτῆς μορφὰς, αἰ ὁποῖα τὸν κεντρίον ἀντλοῦν τὰς ἐμπνεύσεις των ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἢ αἰ ἐκδηλώσεις διατυποῦνται κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον.

Καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι τὸ κίνητρον τῶν νεανικῶν τούτων δυνάμεων ὁμοιάζει πρὸς τὸ τοῦ XVIII αἰῶνος ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν τῶν ἰδεῶν, αἰ ὁποῖα χωρίζουν τοὺς γέροντας ἀπὸ τοὺς νέους, τὴν γενεὰν τῶν πατέρων ἀπὸ τὴν τῶν υἱῶν.

Ἡ Stürmer καὶ οἱ Dränger τοῦ XIX αἰῶνος ἐγεννήθησαν ὅλοι περὶ τὸ 1860. Ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις των ἀρχίζει νὰ καταπίπτῃ ἀπὸ τοῦ 85. Περίπου σύγχρονοι τούτων εἶναι οἱ συγγραφεῖς τῆς δευτέρας κατηγορίας μετὰ τὸν Σούδερμαν καὶ τὸν Χόουπμαν ὡς ἀρχηγούς. Ἡ φιλολογίᾳ οὕτω προτέλεσε καὶ ἐν Γερμανίᾳ χαρακτῆρα νατουραλιστικόν, ἂν καὶ ἀρκετὰ βραδέως καὶ μετὰ δυσκολιών, αἰ ὁποῖα δὲν ἀπαντοῦν εἰς τὰς φιλολογίαις ἄλλων λαῶν.

Ὁ γερμανικὸς ρομαντισμὸς, ὅστις ἔχει τὰς ἀρχὰς του ἀπὸ τὸν Schelling καὶ τὸν Fichte ἦτο πολὺ βραδέως ριζωμένος ὥστε νὰ εἶναι εὐκόλος ὁ ἐκτροπισμὸς του ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ XIX αἰῶνος, ἢς προῦν εἶναι ἡ ρεαλιστικὴ αἰσθητικὴ.

Ἀπὸ τὴν φιλολογικὴν ἐξέλιξιν τοῦ 1860 ἰδρύεται βραδύτερον ἡ σχολὴ τῶν νεωτέρων, δημοῦργημα τῆς ἐπελθούσης μεγάλης γερμανικῆς ἐνότητος, ἣτις εἶχεν ὡς συνέχειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐνότητα ὅλης τῆς Γερμανίας. Οἱ συγγραφεῖς οὗτοι οἱ ὠμιώτεροι καὶ οἱ νεώτεροι ἠκολούθησαν εὐκολώτερον τὰς διαφόρους πηγὰς τῆς τέχνης, ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἀπωτάτων σημείων τῆς πατρίδος, τεθέντες οὕτω μετὰ τῶν συμβολιστῶν καὶ τῶν ἐκφύλων λεγομένων. Ὁ Hartlebeu καὶ ὁ Ompteda, ὁ Bierbaum καὶ ὁ Dehmel

εἶνε ὀνόματα γνωστότατα εἰς τοὺς παρκαλοθοῦντα, τὸ φιλολογικὸν ἔργον τῆς σχολῆς αὐτῆς.

Πλὴν τῶν κατηγοριῶν τούτων οἱ Γερμανοὶ ἔχουν μεγάλον ἀριθμὸν συγγραφέων ἀξίας, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦν κατὰ ἐμπνευσίν των ἀπὸ τὴν μικρὰν γωνίαν τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐγεννήθησαν καὶ ἐκ τῶν τύπων ὑπὸ τῶν ὁποίων περιβάλλονται ἀπὸ τὰ παιδικὰ των ἔτη. Εἶναι οἱ ἠθογράφου τῆς ἀφελούς ζωῆς τῶν χωρικῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἀποπνεῖ ἄρωμα ἀγνῆς γῆς καὶ εἰλικρινείας, δυνάμεως, ἀγνότητος καὶ τῶν συμφῶν πρὸς τὴν ἀνεπιτήδευτον φύσιν χαρισμάτων. Μετὰ τὸ ἔργον τούτων ζωογονεῖται τὸ ἔθνικόν πνεῦμα καὶ προστίθεται εἰς τοὺς πηλαιούς θηταυρούς τῶν παρκαδόσεων, πολυτιμὸν τι νέον κοσμημα ἀπλοῦν, ἀλλὰ μετὰ ὑπομονὴν καὶ δεξιότητα ἐπεξεργασμένον.

Ἐλένη Γεργιάδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ πολέμικόν μένος τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἡ ἀπόφασις των νὰ ἀνελθῶν τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως ἀδελφῶν δούλων ἐγέννησαν ὑπὲρ αὐτῶν ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν. Ἐὰν δ' ἡ ἐπίσημος πολιτικὴ ἔβλεπε μετὰ βλέμμα δυσμενὲς τὴν ὁλονὴν συνδυαζομένην παρὰ τὰ ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα πυρκαϊάν, καὶ προτεπαθεῖ μετὰ κάθε τρόπον νὰ προλάβῃ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐφκίνοτο ἀπειλοῦντες ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην, ἐὰν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Δυνάμεων προβάλλοντες τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας κατὰ τῆς πρῆσ-επάθου νὰ πείθουν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ὅπως περικτηθῇ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰς συνεπίεις προέβλεπον ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸ ἑλληνικὸν γῆτρον, ὅμως ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία τῶν ἰθῶν διωργάνων σώματα ἐθελοντῶν καὶ συέλεγεν ἐράνοις πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ εὐγενούς τῶν νεωτέρων ἑλλήνων ἀγῶνος.

Ἡ νεολογία ἰδίᾳ ἢ μετὰ ὑπολογίζονται καὶ μετὰ ὑπερῶνυλος, ἢ πληρώνουσι πάντοτε ἀκριβῆ τὸν φόνον τοῦ ἐθνικισμοῦ τῆς εἰχεν ἐξεγερθῆ πνευτὸ ὑπὲρ τῶν κατὰ τῶν ὁποίων δικαιοματῶν λαοῦ ἀνδρείου, λαοῦ ὑπερηφάνου, ὁ ὁποῖος ἐπροτίμη τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἀπὸ αὐτῆς τὴν ζωὴν του.

Ἡ Ἰταλία, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀπελευθερωτοῦ τῆς, κατέστησεν ἐπιτημιτέρον τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἑλληνικῆς ἐξεγέρσεως. Ὁ Γκριβέλλης ὑπέκρινε εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὀμίματος, τὸ ὅποσον ἔφερεν, ἀπληθύνθη πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, προσφερόμενος νὰ τεθῇ ἐπι κερκῆς σώματος ἐθελοντῶν Ἰταλῶν μετὰ τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον οἱ Ἑλλήνες ἀνελάμβανον ὑπὲρ τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν των.

Φυσικὰ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐδέχθη μετὰ εὐγνωμοσύνην τὴν πατριωτικὴν τοῦ Γκριβέλλη προσφοράν, καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ πόλεμος γενικευθῇ κατὰ τὴν χώραν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας προσέφερε τὸν ἐκῶσιον φόνον ἡρωικῶν τινῶν νέων εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Πρὶν δὲ περῆθῃ μὴν ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ἰταλικοῦ τύπου δημοσιεύσεως τῆς ἐκείνησεως τοῦ Γκριβέλλη πρὸς τοὺς πατριώτας του ἰταλικούς, σώμα πλῆρες ἐκ χιλίων περίπου ἀν-

δρῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἄλλων συνχω-νιστῶν του κατῆρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ ὄνειρον τῆς ἐλευθερίας πρωτοστατοῦν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ ὅλων ἐκείνων τῶν νέων, διὰ τοὺς ὁποίους πατρὶς ἦτο κατὰ τὴν ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁποίας ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα των καὶ νὰ θυσιάσουν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς των.

Βεβαίως μετὰ τῶν στρατολογηθέντων ἀνδρῶν τοῦ Γκριβέλλη, ὑπῆρχον καὶ ἄνθρωποι καταφεύγοντες εἰς τὸν πόλεμον μετὰ ζωῆν ἀτακτον, ἄνθρωποι ὑπόπτων ἀρχῶν καὶ ἀκόμη ὑποποτιζομένων αἰσθημάτων, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς στρατοὺς ἀκραιφνεῖς ἐξ ἐθελοντῶν, οὐδεὶς ὅμως ἐξ ὅλων αὐτῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν οὔτε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, οὔτε μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβασιν τοῦ εἰς παράπονα οὔτε ἐκ μέρους τῶν συστρατιωτῶν του, οὔτε ἐκ μέρους τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας ἀρχῶν.

Τὸ πρῶτον τῶν Γκριβέλλη ἀκολούθησαν νέοι καὶ ἄλλοι ἐθνικοὶ τῶν, Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Δανοὶ καὶ Πολωνοὶ καὶ Ὀλλανδοί, νέοι ἐνθουσιώδεις διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Περικλέους ἀπετέλει ἐν μέγα καὶ εὐγενὲς ἰδανικόν εἰς τὸ ὅποσον ἤξιζε νὰ προσφέρῃ κανεὶς ὅ,τι εἶχε πολυτιμότερον εἰς τὸν κόσμον.

Ὅλοι αὐτοὶ συγκεντρωθέντες εἰς Ἀθήνας καὶ μὴ δικαιούμενοι νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν ἀπετέλεσαν τὴν Φάλαγγα τῶν Φιλελλήνων, ἡ διοίκησις τῆς ὁποίας ἀνετέθη εἰς τὸν νεαρὸν λοχαγὸν Βαρκατάσην. Οἱ Φιλέλληνες ἔφεραν πρᾶσινην στολὴν καὶ πιλῆκιον, μικρὸν δ' ἐπώμιον ἐπανοσφῶριον σχήματος Ἐρρίκου Δ'.

Ἄλλ' αἰ κόκκινα στολαὶ καὶ τὰ κόκκινα πιλίκια τῶν Γκριβέλλη εἰλικυκν περισσότερον τὴν προσοχὴν καὶ ἐδίδαν ἀφορμὴν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τοῦ πλήθους, κατὰ τὰς πρώτας ἰδίως ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως των. Viva l'Italia! ἦτο ὁ συνήθης χαιρετισμὸς μετὰ τὸν ὅποσον προσγορεύοντο οἱ ὠραιοὶ καὶ εὐσταθεῖς Ἰταλόπαιδες, τῶν ὁποίων ὁ ζωηρὸς καὶ ἐνθουσιώδης μεσημερινὸς χαρακτῆρ ἦτο συμφωνότερος μετὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων, τὸν ἐξ ἴσου θηρυθῶδη καὶ εἰς λόγια πολὺ, πολὺ ἐνθουσιώδη κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

Διότι μετὰ ὅλον τὸ ὠραιοτῶν τῶν ζένων παράδειγμα καὶ μετὰ ὅλας τὰς ἐπὶ μῆνης φω ασίας ὑπὲρ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ τύπου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἀρρομισθῶν, μετὰ ὅλα τὰ μετὰ ὅ,τι ἔχομεν καὶ μετὰ ὅ,τι δὲν ἔχομεν, αἰ προσερχόμενοι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ κατὰ τὰς ἐκάστοτε συγκλήσεις νέων ἡλικιῶν δὲν ἤσκη οὔτε οἱ περισσότεροι, οὔτε οἱ ἀπολύτως ἐνθουσιασμένοι.

Αἱ μητέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ καὶ αἱ σύζυγοι, ἂν καὶ ἀπὸ τῆς νηπιτικῆς των ἡλικίας διδάσκονται τὸν ἠρωϊσμὸν τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, μετὰ τὸ ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν καὶ τὸ ἐν βῆμα πλησιέστερον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τέκνει μου, ὅμως εὐθὺς ὡς οἱ υἱοὶ καὶ οἱ σύζυγοι ἐκκλῶντο εἰς τὰ ὅπλα ἐκίνων κατὰ λίθον καὶ μετεχειρίζοντο κατὰ μέσον πρὸς ἀπκλληγὴν τῶν ἰδίων των ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ πολέμου.

Δι' αὐτὸ οἱ ἀπκλληγῆτες ὡς ἀνέπλοοι καὶ ἀνίκανοι ἦσαν

σχεδόν περισσότεροι από τους προσηγομένους. Ό,τι δὲ ἦτο ἀπελπιστικώτερον ἦτο ἡ ἀπροθυμία τῶν χωρικῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὰς κακουχίας τῆς ζωῆς ἦσαν περισσότερο συνειθισμένοι καὶ ἀγνωτέρων αἰσθημάτων ὠφείλαν νὰ εἶναι, τέκνα γνήσια γονέων ἀρκετωμένων. γαλουχηθέντα μὲ τὰς ἡρωϊκὰς παραδόσεις τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21. χωρὶς ἡ νεωτέρα ζωὴ μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιβαλλομένας ἀπικιτήσεις νὰ ἔχη ἐπιρροαίαι τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος φανατισμὸν των.

Ἐν τούτοις ὁ ἡρώϊσμός των προσηγομένων καὶ ἰδίᾳ τῶν ζενητευμένων, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν ἀμέτῳ ὡς ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος ἠκούσθη ἐπιτακτικῆ, ἀφήσαντες στίχιδιον βεβαίου καὶ ἐξησφαλισμένου μέλλοντος, καθὼς καὶ ἡ προθυμία μεγάλης μερίδος νέων τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων ἤρκει διὰ νὰ διατηρῆ θερμὴν τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ διὰ νὰ γεννηθῶν ἐλπίδας ἐπιτυχίας μεταξὺ καὶ τῶν ἀπαισιοδόξων ἀκόμη.

Τοῦτο δικαιολογεῖ καὶ τὴν διαψευθεῖσιν δυστυχῶς πρόρρησιν τὴν ὁποίαν ὁ Ἀμερικανὸς κ. Δούκλ εἶχεν ἐκστομίσει μίαν ἐσπέρην, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιτήμου ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὅλοι εἶχαν μεταβῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θὰ διήρχετο τὸ βράδι ἐκεῖνο τὸ τελευταῖον σῶμα τοῦ στρατοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνεχώρει διὰ τὰ σύνορα.

Ἦτο μίαν ὥρᾳ ἀνοιχτάκι βραδεία τοῦ Μαρτίου. Ὁ οὐρανὸς γαλανός, διαυγής ὡς σκοτεινισμένος ὀλίγον σάφειρος ἦτο στολισμένος ἀπὸ μυριάδας ἀστρα, τὰ ὁποῖα ὡς ἀδαμάντινα κερφὰ ἐλαμποκοποῦσαν τρεμοσβύνοντα εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ πόλις ἦτο σημιζοστολισμένη, οἱ κάτοικοι ὅλοι ἀναστατωμένοι ἔτρεχαν εἰς τοὺς δρόμους, ἢ ἦσαν τοποθετημένοι εἰς κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἐγίνετο ἡ κρούσις τοῦ στρατοῦ. Κάθε ἡλικία ἀπὸ τὰ μωρὰ παιδιὰ καὶ τὰ ὁποῖα γυναικοῦλες τῶν πτωχοσυννοικῶν εἶχαν πάρει μαζὴ των, ἕως τοὺς γέροντας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν νὰ ἀντικρῶσιν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἢ ἓνα ἀμύστακον ἐγγονόν, ἢ ἓνα ἡλικιωμένον πρόσωπον υἱοῦ, τοῦ μόνου στηρίγματος τοῦ γῆρατός των, ὅλοι αἱ ἡλικίαι καὶ ὅλοι αἱ τάξεις ἀντεπροσωπεύοντο εἰς τὴν ἀνθρωποπλήμυραν ἐκεῖνην, ἣποῖα καθίστατο τὸ κεντρικὸν δρόμον τῶν Ἀθηνῶν ἀδικαίτους.

Τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξῶσται τῶν δρόμων αὐτῶν κατάφοροι ἀπὸ γυναικῆς πρόσωπα. Μὲ τὰ μανδύλια κινούμενα εἰς τὸν ἀέρα καὶ μὲ τὰ χεῖρα φορτωμένα ἄνθη ἐπερίμενον ὅλοι ἀνυπομόνως τὴν ἐμφάνισιν τῶν στρατιωτῶν. Πρόσωπα νέα καὶ γερωνικὰ ἔφεραν κηρυχθέντα ἔχοντα συγκινήσεως Ἄρχε θὰ ξαναγυρίσουν οἱ καυμένοι, ἔλεγον αἱ γερωνισσῆαι, βλέπουνται τὰ πράγματα ψυχρότερα, καὶ ἔχουνται κάποιον ἀνάνησιν τῶν καταστροφῶν τοῦ πολέμου τοῦ 21. Θὰ γυρίσουν θεοχάσμενοι, ἐρχίνοντο λέγουσι αἱ νέαι εἰς τὸν ἄφρονον διασπῆμον τοῦ γῆρατος. Ἡ κηρυχθέντα κινήσεις, ἡ ἐλαχίστη ἀπῆχθῆς σάλπιγγος, ἔλαμνεν ὅλους νὰ κρατοῦν τὴν ἀναπνοήν. Νὰ τους! ἔρχονται! καὶ αἱ δύο λέξεις αὐταὶ μετεδίδοντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ὅλοι προσηγομένους νὰ διακρίνουν τὰ λευκὰ λοφία τῶν πεζῶν καὶ τὰ ἐρυθρὰ τοῦ οἰκονομικοῦ σώματος.

Παιδιὰ ἀπὸ δέκα ἕως δέκα ἔξ ἡρόνων εἶχον καταλάβει τὰς γωνίας τῶν ἐξῶστων καὶ τῶν παραθύρων καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ πολλὴν ἐπιστημότητα ἔθεταν φωτὰ εἰς τὰ βεγγαλικά των, εἰσπνέοντα ὅλον τὸν καπνὸν τοῦ καιομένου θείου. ἀλλ' ἐνθουσιασμένα διότι ἂν δὲν ἦσαν ἀκόμη εἰς ἡλικίαν νὰ μωρισθοῦν τὸν καπνὸν τῆς πυρίτιδος, βεβαίως ὅμως διὰ τῶν πυροτεχνημάτων των συνετέλουν εἰς τὸ νὰ πνευματοποιῶν ἐπιστημότερον ἢ μεταβάσεις εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

ΤΡΟΠΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἕνεκα τῆς καταχρήσεως τοῦ διεγερτικοῦ καὶ τῆς ἀτάκτου ζωῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμνον, πολὺ ὀργήγωνα ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται. Ἰδίως οἱ πλάνητες οἱ ὁποῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ἀλκοολικοί.

Ὁ Gerard de Nervas ἔγραφε σημειώσεις μὲ μολύβι ἐπ' ἀνω σὲ κομματάκια χαρτὶ τὰ ὁποῖα ἔβαζε μέσα εἰς τὴν τσέπη του. «Ὅταν ἴσχυε ἡ στιγμή ὅπου ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τὴν σελίδα τὴν ὁποίαν εἶχε ὑποσχεθῆ, διηγείτα ἡ κυρία Arvede Barine εἰς τὸ βιβλίον τῆς «Νευρικός», ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ χάος αὐτό. Τότε ἔβλεπε κανεὶς τὸν καλὸν Γεράρδον εἰς τὸ γραφεῖον μίαν ἐφημερίδος. Ἐβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ μπουτλάκι μελάνη, πένας, κομματάκια χαρτὶ γερὰτα ἀπὸ σημειώσεις, μίαν ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ ἤρχιζε νὰ γράφῃ. Εἰργάζετο μὲ φακὸν ἕως ὅτου ἡ ἔλευσις κανενὸς γνωστοῦ τὸν ἠνάγκαζε νὰ φύγῃ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήγαινε εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ὁρσάι, ἐκάθιζε σ' ἓνα τραπέζι ἀπομακρυσμένο καὶ ἔκοπτε τὰ χαρτὰ του. Μόλις ἔγραφε μίαν σειρὰν καὶ κάποιος φίλος ἤρχετο νὰ τὸν διακόψῃ μὲ μίαν μακρὰν συνομιλίαν. Ὁ Gerard ἔπερνε τὰ διάφορα πράγματα του μέσα εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἔφευγε. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς διαφόρους αὐτοὺς τταθμούς, εἶχε πάντοτε τὸ ἄρθρον του ἑτοιμον τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Ἐπίσης ἀνώμαλος καὶ παράξενος ἦτο ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τοῦ Villers de l'Isle Adam συγγραφέως τῶν «Σιληρῶν διηγημάτων». Δὲν ἐπέστρεφε νὰ κοιμηθῆ πρὶν τῆς αὐγῆς καὶ βέβαια δὲν ἐξυπνοῦσε πρὸς τὸ μεσημέρι. Ἐπῆνε ἓνα φλιτζάνι ζουμι καὶ ἔπειτα ἤρχιζε νὰ ἐργάζεται χωρὶς νὰ σηκωθῆ. Καθισμένος ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἀκουμπισμένος σὲ μαξιλάριον ἔγραφε μὲ μολύβι ἕως εἰς τὰς ἔξῃ τὸ βράδι, καὶ ἔκτοτε ἕως εἰς τὰς ἑννέα. δηλαδὴ ἕως τὴν ὥραν ὅπου θὰ ἐξήρχετο διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα τοῦ εἰς κάποιον κρασοπωλεῖον τῆς Μοντμάρτης.

Πλέον λυπητὰ ἀκόμη εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ πωλητοῦ Verlaine ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε ἀπὸ καφενεῖον εἰς καφενεῖον τῶν Παρισίων. Ὁ κύριος Maurice Spronek ἐνθυμεῖται ὅτι τὸν εἶδε εἰς ἓνα καφενεῖον τὸ ὁποῖον ἐσυχνάζετο πολὺ ὀλίγον, εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην.

Ἀνεγνώρισε τὸν ποιητὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸν ἀλήτην. Εἶχε ἐμπρὸς του μαζὴ μὲ τὸ λευκὸν χαρτὶ, τὸ καλαμάρι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὸ ποτήρι μὲ τὸ ἀψίνθιον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καμμίαν φοράν ἔγραφε γρήγορα μερικές γραμμὰς, λέγοντας λόγιον ἀκκινῆτα, ἔπειτα κίρνης ἐβουτούσε τὴν

πέναν του μέσα εἰς τὸ ποτήρι του, τὴν πετοῦσε πάνω εἰς τὸ τραπέζι μὲ κίνημα ὀργῆς, ἔτριβε τὰ χεῖρα, καὶ τὰ κινούσε μὲ κίνηματα ἄσθενους, ἐγελοῦσε σιωπηλὸν γέλωτα ὁ ὁποῖος ἔκαμνε νὰ φαίνεται φοικωδέστερον ἢ μορφή του, ἔπειτα ἔπῃνε μίαν ρουφίαν ἀπὸ τὸ ποτήρι του καὶ ἐκκλήριζε τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε τέρξ του, τρέμων πάντοτε, ὡς νὰ εἶχε πυρετόν, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὴν τρέλλαν ἢ εἰς τὸ οἶνόπνευμα.

Κατὰ τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποῖας εἶχε καθὰ τὴν διάνοιαν ὁ Verlaine ἐλεινολογοῦσε τὴν ἀδυναμίαν του, τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐκκλήριζῃ.

Ἀπ' ἐννεμίας ὁ Hoffman, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φιντασταστικοῦ διηγήματος», ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸ ἐλάττωμά του ἢ διὰ νὰ εἴπωμεν καλλίτερα δὲντὸ παρεδέχετο τὸ ἐλάττωμα, ἀλλὰ τὸν ἔργασιαν ὁ ὁποῖος συντελεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχου ἢ τοῦ συγγραφέως.

Ἐνεκ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὁ Ὁρμαν κατέργετο εἰς λεπτομερείας καὶ κηρυχίσει τὴν κλίμακα τῶν διανοητικῶν, ὁμιλῶν ὡς ἱκτρός: «Θὰ συστήσω διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν τοὺς πλαισίους οἴκους τῆς Βουργουνδίας, διὰ τὴν ὅπερ τὴν σκαπάνη, καὶ τέλος διὰ μίαν ρομαντικὴν σύνθεσιν ὡς ὁ Δὸν Ζουὰν ἓνα ποτηράκι ποῦντσι».

Αἱ θεωρίαι τοῦ Ὁρμαν εἶχον εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον τ' ἀποτελεσματικά τους, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν κηρυχίσειν καὶ εἰς τὸν πρόωρον θάνατον.

Αἱ περιπτώσεις τῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἔχον τὴν δύναμιν τῆς ἐργασίας καὶ ἔπαυον ἕνεκα τῆς ἀκαταστασίας τῆς ζωῆς των καὶ τῆς κηρυχίσεως τῶν διεγερτικῶν εἶνε πολλαί. Μὴς κίμνει νὰ μνησθῶμεν ὅτι ἡ τλξίς καὶ ἡ ἡσυχία τοῦ πνεύματος εἶνε τὰ πλέον βέβαια προφυλακτικά τῆς γονίμου ἐργασίας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ αὐτικὸν ὄλον σχεδὸν τῶν μεγάλων συγγραφέων τῶν ὁποῖων μὴς ἐκπλήττει ἡ ἐργασία.

Ὁ Buffon διὰ νὰ ἐργασθῆ ἐπτολίετο μὲ τὰ περίφημα ταντελλένια μνησιέτια του. Τίποτε δὲν εἶνε πλέον βέβαιον, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε βεβαιοτάτον εἶνε ὅτι εἰς τὰς ἔξ τὸ πρῶτὸ ἀκριβῶς, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ὄκνημά του, ἐπερνοῦσε τὸν κήπον καὶ ἔφθικε εἰς τὸν κηλὶον πύργον ὅπου εἶχε τὸ σπουδαστήριον του, ἤρχιζε νὰ ὑπηρετοῦν εἰς τὸν γραμματέα του. Εἰς τὰς ἑννέα ἤρχετο ὁ ὑπηρετής του νὰ τὸν κενίσῃ καὶ νὰ τὸν συγυρίσῃ, χωρὶς αὐτὸς νὰ πύτῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ Goethe ἐθυσίαζεν εἰς τὴν ἐργασίαν τακτικὰ ὅλας τὰς πρωινὰς ὥρας. Ὁ Dickens ἔγραφε κάθε πρῶτὸ τρεῖς σελίδας, οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσώτερον. Τρεῖς σελίδες τὴν ἡμέραν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κίμνουν πολλοὺς τόμους, καὶ εἰς τέλος τῆς ζωῆς βιβλιοθήκην ὀλόκληρον.

Ὁ Victor Hugo εἶνε ὁ τύπος τοῦ ἐργατικοῦ συγγραφέως. Ἐσηκώετο εἰς τὰς πέντε τὸ πρῶτὸ καὶ ἀμέσως ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν του. Ἐγράφεν ὀρθίως ἐπάνω εἰς ἓνα ὑψηλὸν γραφεῖον τὸ ὁποῖον εἶχε μέσα εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν του πλησίον τοῦ παραθύρου.

Ἐνα τακτικὸν καὶ πλετὸν περιθώριον περιτριγύριζε τοὺς στίχους τοὺς ὁποῖους ἔγραφεν εἰς μεγάλαν φύλλα χαρτὶ μὲ

πένα ἀπὸ πτερό γίννας μὲ γράψιμο καθαρὸ καὶ δυνατὸ. Ὅπως ὁ Dickens ἔγραφε τακτικὰ τρεῖς σελίδας οὔτω καὶ ὁ Οὐγκὼ ἔγραφε κάθε ἡμέρα σχεδὸν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν στίχων, περὶ τοὺς ὀγδοήντα.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ὁ Οὐγκὼ εἰργάζετο μὲ τὴν αὐτὴν ἀκόμβειαν, μὲ τὴν αὐτὴν ἡσυχίαν. Ὅταν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραδώσῃ γοίγορα τὰ χειρόγραφα τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων» ἰδὲν πῶς ἔκαμνε. Ἠγούραζε συγχρόνως μίαν μπουτίλια μελάνη καὶ ἓνα ζεστὸ πλεκτὸ φόσεμα στικτὶ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφθικε ὡς τὰ αὐτὰ, ἐκλείδωνε τὰ φορέματα του διὰ νὰ μὴν ἔχη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέρχεται καὶ ἤρχιζε τὸ βιβλίον του. Ἦτο πολὺ λυπημένος.

Ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν δὲν ἄφικε τὸ γραφεῖόν του διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ κοιμηθῆ. Ἡ μόνη διασκέδασις του ἦτο μίαν ὥρα συνομιλίας μὲ τοὺς φίλους του μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐδιάβαζε ἐνίοτε ὅτι εἶχε γράψῃ τὴν ἡμέραν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε θαυμάσιον εἶνε ὅτι, ἀπὸ τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἢ λύπη του διεσκεδῶσθ, τὸ ἔργον του τὸν εἶχε ἀπορραφίσει ὀλόκληρον, δὲν ἤσθάνετο οὔτε τὸν κήπον οὔτε τὸ φύκος τοῦ γειωῶνος ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει, τὸν Δεκέμβριον εἰργάζετο μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Εἰς τὰς 14 Ἰανουαρίου τὸ βιβλίον του ἐτελείωσε — καὶ ἡ μπουτίλια τὸ μελάνη ἐπίσης: ἔφθικε συγχρόνως εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν σταγόνα».

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Αὐτὸς ὁ παράδοξος τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν συγγραφέων αὐτὰ τὰ τίς των καὶ αἱ ιδιοτροπίαι των δὲν μὴς ἐκπλήττουν καὶ δὲν σκεπτόμεθα νὰ τοὺς κατηγορήσωμεν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κίμνει τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς δὲν εἶνε αὐτὸ, διότι καὶ τὰς ιδιοτροπίαις των καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας των, εὐκόλως δύναται τις νὰ τὸν μιμηθῆ.

Ὅλοι δύνανται νὰ κίμνουν κατάχρησιν τοῦ καφέ ὅπως ὁ Balzac ἢ τοῦ οἶνοπνεύματος ὅπως ὁ Musset, νὰ κίμνουν τὴν νύκτα ἡμέραν καὶ τὴν ἡμέραν νύκτα, κ. τ. λ. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε δύσκολον εἶνε νὰ ἔχουν τὴν εὐγλωττίαν τοῦ Rousseau, τὴν δύναμιν τοῦ λόγου τοῦ Οὐγκὼ, τὴν φαντασίαν τῆς George Sand. Διὰ νὰ μάμῃ κανεὶς καλά ἔργα ἐκτός τῆς φυσικῆς ιδιοφυίας, ἀνευ τῆς ὁποῖας τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν, καὶ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ συμπληρώσῃ, πρέπει νὰ ἐργάζεται. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον βέβαιον καὶ ἀσφαλές μέσον.

Η ΖΩΗ

Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους εὐχαριστεῖ ἡ ζωὴ, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουν, ἐκεῖνοι ὅπου εἶνε εὐχαριστημένοι. Εἶνε ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ὅλα, τοὺς ὁποῖους ὅλα ἐνθουσιάζουν, ἀγαποῦν τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, τὸ χιόνι καὶ τὴν ὀμίχλην, τὰς ἐορτὰς καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ σπιτιοῦ των, πᾶν ὅτι βλέπουν, πᾶν ὅτι κίμνουν, πᾶν ὅτι λέγουν, πᾶν ὅτι ἀκούουν.

Αὐτοὶ ζοῦν βίον ἡσυχον καὶ εὐχαριστημένον μεταξὺ τῶν ἀπογόνων των. Ἐκεῖνοι διάγουν βίον ταρχυμένον ἀπὸ διασκεδάσεις.

Ἡ ζωὴ δ' αὐτοὺς εἶνε διασκεδαστικὸν θέμα τοῦ ὁποῖου

αυτοί οι ίδιοι είναι οι ήθοιοι, κάτι τι καλόν και ενάλλασον τὸ ὅποιον γωοίς νὰ τοὺς ἐκπλήτη τοὺς ἐνθουσιάζει.

Ἄλλ' ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι διατοέγουν μὲ τὸν νοῦν τὸν στενὸν κύκλον τῶν δυνατῶν εὐχαιοτήτων, μένουσιν ἐκπληκτοὶ πρὸ τοῦ γάους τῆς εὐτυχίας, τῆς μονοτονίας καὶ πτωγίας τῶν γηϊνῶν εὐχαιοτήσεων.

Μόλις φθάσουν τὰ τοιάντα γούνια, τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' αὐτούς. Τί θὰ περιμένουν; Τίποτε δὲν τοὺς διασκεδάζει πλέον ἔκκαμον τὸν κύκλον τῶν μικρῶν εὐχαιοτήσεων. Εὐτυχεῖς ὅσοι δὲν γνωρίζουν τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν ἰδίων πράξεων πάντοτε ἐπαναλαμβάνομένων· εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐκναχογίζουσιν καθ' ἑκάστην τὰς αὐτὰς ἐργασίας μὲ τὰς αὐτὰς κινήσεις. Πέοιξ τῶν αὐτῶν ἐπιπλῶν, πρὸ τοῦ αὐτοῦ οὐρίζοντος, ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν, νὰ πεοιοῦν ἀπὸ τὰς αὐτὰς ὁδοῦς ὅπου συναντοῦν τοὺς ἰδίους ἀνθρώπους καὶ τὰ ἴδια ζῶα. Εὐτυχεῖς ὅσοι δὲν βλέπουν μὲ ὑπεράττην ἀηθίαν ὅτι τίποτε δὲν ἀλλάζει ὅτι τίποτε δὲν παρέογεται καὶ ὅτι ὅλα εἶνε τὰ αὐτά.

Πρέπει νὰ ἔγωμεν τὸ πνεῦμα ἀγόν, πεοιορισμένον ὄχι ἀπαιτητικὸν διὰ νὰ εὐχαιοστούμεθα μὲ ὅτι ἔχομεν. Πῶς ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐφώναξαν :

« Ἄς ἀλλάξῃ ἡ σκηνὴ » καὶ δὲν ἐζήτησαν τὴν ἐπομένην πρᾶξιν μὲ ἄλλα ἄτομα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἄλλα σχήματα ἄλλας ἐορτὰς, ἄλλα φυτὰ, ἄλλα ἄστρα, ἄλλας ἐφευρέσεις, ἄλλας περιπετείας ;

Ἄληθῶς κανεὶς ἀκόμη δὲν ἠσθάνθη τὸ μῖτος τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τοῦ πάντοτε ὁμοίου, τὸ μῖτος διὰ τὰ ζῶα

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΑΠΟ ΕΞΕΡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ εἶνε ἐτοιμο μαμιά ! εἶπε ἡ Λουίζα. Ἡ κυρία Μορέλ κῦτταξε τὴν κόρη τῆς μὲ βιέμμα ἐρωτηματικόν. « Τὸ νομίζεις ; ἔλεγον καθαρὰ τὰ ἴατια τῆς. Καὶ γιατί ἔχεις αὐτὴν τὴν ἐκφυικὴν ἀνησυχίαν σήμερα τὸ πρωί ; » Καὶ τὸ ὄχρὸ πρόσωπο τῆς κ. Μορέλ ἐξέφραξε ἐκπληξή.

— Ἄληθῶς ποτὲ δὲν θὰ εἶνε ἐτοιμο ! Σὲ νὰ μὴν γείνουσαν ὅλα εἰς ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν ὠοιμένην ὥρα ! σὲν τὸ νοικοκυριὸ τῆς κυρίας Μορέλ νὰ μὴν ἦτανε ταῖντα χρόνια τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ νοικοκυριοῦ ! . . . » Ἄλλὰ ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο τῆς καλῆς αὐτῆς γυναικίως διώρθωνε τὴν δυσάρεστη ἔκφραση ποῦ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπο τῆς καὶ τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἔλεγε :

— « Ἄ ! μικρὴ πονηρή ! ξέρω καλὰ γιατί ἀνησυχεῖς τόσο σήμερα τὸ πρωί. »

— Ἄλλὰ μαμιά, ξανάπε ἡ Λουίζα τὸ τραπέζι ἀκόμη εἶνε ἄστρωτο. Εἶνε δέκα καὶ μισθὸ δὲν ἔχω ἀκόμη ντυθῆ καὶ τὸ τραῖνο φτάνει σὶά ; ἔνδεκα καὶ τριάντα ἐπτά λεπτά.

— Διάβουε ! εἶπε ἡ κυρία Μορέλ. Νομίζεις κανεὶς πῶς ἀκούει κανένα ὁδηγὸ . . . Τί ἔχετε καὶ κοκκινίζετε ἔτσι δεσποινίς ;

Τὸ προσωπάκι τῆς Λουίζας, εἶχε στὴν ἀρχὴ κοκκινίσει λιγάκι, ἀλλὰ ἔλα πρόσφερε τὴν ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ τραῖνου : « ἔστειτε καὶ τριάντα ἐπτά λεπτά νάεινε ἀληθῆτα, φαινομικιστὸν κῦτταξε τὸ δρομολόγιο, σὲν νὰ περιμένω κάποιον ; . . . Ὅχι ! Ἄλλὰ μίε ἐσωτερικὴ φωνὴ τῆς ἰψιδύοις : « Ναί ! » Καὶ τότε καταλαδίζοντες πῶς ὅλο τὸ πρόσωπο τῆς εἶχε κοκκινίσει, εἶχε μεγάλη διάθεση νὰ κλάψη.

Ἄλλὰ ἡ μητέρα τῆς ἔκανε πῶς δὲν τὴν ἔδλεπε. — Πήγαινε λοιπὸν νὰ ντυθῆς παιδί μου, εἶπε. Καὶ τὴν κῦτταξε ἐνθ' ἔριουε, — σωστὴ γυναικα — ἐσυλλογίστηκε καὶ σχετικὴ κῦτταξε τὸν μεγάλου δρόμου ποῦ φαινόταν ἀπὸ τὸ παράθυρ τῆς.

Ἡ κυρία Μορέλ ἦτανε φρόνιμη μητέρα, παρακολουθοῦσε τώρα πέντε χρόνια, τὴν κρίσιμη ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Λουίζας, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰ δέκα πέντε ἰδῶς τὰ εἴκοσι χρόνια, κατὰ τὴν ὁποία ἀνοίγονται τὰ φτερά

τὰ ὁποία φαινοῦνται μηχαναὶ ζωντανὴ καὶ τὰ ἀμετάβλητα ἐνστικτὰ των, τὸ μῖτος διὰ τὰ τοπία τὰ πάντοτε ὅμοια καὶ τὸ μῖτος διὰ τὰς διασκεδάσεις αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν ἀνανοῦνται ;

Προηγορηθῆτε λέγουσιν μὲ τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Ἄλλὰ λοιπὸν δὲν βλέπουν ὅτι εἴμεθα πάντοτε φυλακισμένοι εἰς τὸν ἐκυτὴν μας, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν, κατὰδικασμένοι νὰ σύρωμεν πάντοτε τὴν αὐτὴν σφαίραν τῶν ὀνειρῶν μας.

Ὅλοι αἱ πρόοδοι συνίστανται εἰς τὸ νὰ βεβαιώσωμεν τὰ φυσικὰ συμβάντα μὲ μέσα ἀληθῆ. Κάθε εἴκοσι χρόνια, ἕνας δυστυχῆς ἐρευνητῆς ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ ἀέρας ἐμπεριέχει νέον συστατικὸν ἕως τότε ἀγνωστον, ὅτι μετὰ τῶν ἀπειρῶν ἀγνώστων ἀστέρων εὐρίσκειται εἰς, τὸν ὅποιον ἀκόμη δὲν ἐσημείωσαν πλησίον ἄλλου, ὁ ὁποῖος ἐβαπτίσθη ἤδη πρὸ πολλοῦ. Τί μας ἐνδιαφέρουν αὐτὰ ; Αἱ ἀσθένειαι μας προέρχονται ἀπὸ μικροβία ; Πολὺ καλὰ. Ἄλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ μικροβία αὐτὰ ; καὶ αἱ ἀσθένειαι τῶν ἀοράτων αὐτῶν ; Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ ποῦ ἔργεται ; Δὲν γνωρίζομεν τίποτε, δὲν βλέπομεν τίποτε. Δὲν δυνάμεθα τίποτε, δὲν μαντεύομεν τίποτε, δὲν φανταζόμεθα τίποτε, εἴμεθα κλεισμένοι φυλακισμένοι ἐντὸς τοῦ ἐκυτοῦ μας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι θυμαζοῦν τὴν ἀνθρωπίνην μεγαλοφυΐαν !

Αἱ τέχναι ; Ἡ ζωγραφικὴ συνίσταται εἰς τὴν ἀναπαράστασιν μὲ χρώματα τῶν μονοτόνων τοπίων, χωρὶς ποτὲ νὰ ὁμοιοῦσιν μὲ τὴν φύσιν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν ἀνθρωπίνων

τῆς πεταλούδας, καὶ γωοίς αὐτὴ ποτὲ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ποῖσχε νὰ τῆς ἀπομακρύνῃ ὅλα τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς. Πολλὰς φορὰς ἀπὸ διάφορα περιστατικὰ εἶχε παρατηρήσει, πῶς τὸ βιβλὸν ἀνήγαμ γιὰ τὸ ὅποιον εἶνε γεννημένος ὅτι εἰς τὴν γυναικα, δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐκπλήρησῃ τὴν ψυχὴ τῆς Λουίζας. Ἄλλὰ ποτὲ ἀκόμη δὲν εἶχε παρατηρήσει κανεὶς ἰδιαιτέρως προτίμησιν. Μόνον κατὰ τοὺς δύο μῆνας ποῦ ἐπέρταν στὸ παρελθόν, κοντὰ σὲ φίλους τῆς, εἶχε κῆτι ὑποπευθῆ. Εἴχανε συναντήσει ἐκεῖ ἕνα κύριο Διέριου, νέον ἀρχαιοφίλου καλῆς οἰκογενείας καὶ καλοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ ἡ κυρία Μορέλ ὡλολόγησε στὸν ἐκαστὸ τῆς πῶς δὲ ἦτανε καλὸς ὁ νέος αὐτός. Καὶ ἔδλεπε γωοίς στενοχωρία τὴν Λουίζα ν' ἀλλάξῃ λίγο, λίγο καὶ νὰ μὴν συλλογισμένη ὡς πολλὰς χωρὶς αἰτίαι. — Ἄλλὰ τί ἔχεις ; Δὲν μπορείς νὰ ἠτυχῆσῃς ; Καὶ ποτὲ δὲν περιέμενε τὴν ἀπάντησιν.

Ἄσπασε νὰ πῆσῃ ὁ μπουκέτος ποῦ κρατοῦσε — « Ἔντετα, εἶπε κῦτταζοντας τὸ ρολοῖ. Διάβουε καὶ ὁμοῦς ὁ κύριος Διέριου πρὸς νὰ βρῇ στρ. μὲνὸ τὸ τραπέζι.

Καὶ ἐνθ' ὅτῃν τοιαυτῆς ἡ κυρία Μορέλ καὶ ἡ γρηὴ ὑπερτίρα τῆς ἐτοίμαζαν τὸ τραπέζι, ἡ Λουίζα μὲσα στὴν κῆμαρ τῆς, ἐλητηροῦσε καὶ τῆς ἔστειλεν ὄλα. Τίποτε δὲν τῆς ἔρεσε. οὔτε τὸ χτένισμα τῆς οὔτε τὰ φορέματα τῆς . . . Ὅχι μὲ βρῇ φοιτητὴ ! ἔλεγε. Καὶ ἡ ὡλοσφῆ καὶ ὀδοσκόπικη εἰκόνα ποῦ τῆς ἔδειχνε ὁ καθ' ἑαυτὴν τῆς μετὰ λαμπρὰ μῆτα σὲν δύο μαύρα διαιμνίστα, ἀνὶ νὰ τὴν προηγορηθῇ τὴν ἐπέλπιζε. Πῶς περιέμενε αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Τὴν εὐχαρίστησιν εἶχε ὀνειροπολήσει γιὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν : Ὁ κ. Διέριου θὰ ἤρχονταν νὰ προγευθῇ λαζῆ τῆς καὶ ἔπειτα θὰ τοῦ ὀδηγοῦσε στὸν πύργο. Φαινόταν πῶς γνῶριζε τόσο καλὰ τὴν ἱστορία του, θὰ τοῦ ἔδειχνε τὶς ἀγνωστες γωνίας, ἐκεῖνες ποῦ δὲν ἔδλεπε ὅλος ὁ κόσμος, καὶ τὶς ὀδοῦς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν εἶχε ἀκόμη ὄρει καὶ γιὰ τὶς ὀδοῦς αἰσθάνονταν τώρα ἐνδιαφέρον ἀπρὸ καὶ ἐκεῖνος ἐνδιαφέρονταν. « Ἐνα χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχίσει. « Ἐνα τελευταῖο βιέμμα στὸν καθ' ἑαυτὴ τῆς τὴν ἀπέλιπε τελεία, καὶ συγχρόνως εἶχε διαθεσιν νὰ γελίση, γιατί αὐτὴ ἡ μικρὴ κυρία ποῦ ἔδλεπε ἦτανε αὐτὴ ἡ ἴδια καὶ ὁμοῦς μίε ἄλλη, μίε νὲ Λουίζα ποῦ δὲν τὴν ἀνεγνώριζε.

Στὸ σκαλοῦν ὁ Ἰάκωβος Διέριου, ἐτηρόνονταν, τῆς ἔδιν', ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διασταγμὸ τὸ χέρι. Καὶ τὸ ἴδιο ὅπως ἡ Λουίζα δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὸν ἐκαστὸ τῆς, τῆς φαινόταν πῶς ἔδλεπε σ' αὐτὸν τὸν κύριο ποῦ λίδεσε μέρος στὴν ὑπερβῆν του, — φηλὸ, μαλχηρονό, καθὸς πρέπει, τόσο ντροπαλὸς

μορφῶν χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς κῆμαρ ζωντανῆς. Καὶ προσπαθοῦν ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ μιμηθοῦν αὐτὸ τὸ ὅποιον ὑπάρχει, χωρὶς νὰ τὸ κατωρθῶνουν ποτέ.

Διατὶ ὄλα αὐτὰ αἱ προσπῆθειαι ; Διατὶ ἡ μκταία αὐτὴ ἀπομίμησις ; Διατὶ ἡ ἀναπνευστικὴς πραγματῶν τὰ ὁποῖα καὶ μόνον τῶν δὲν εἶνε εὐχάριστα ; Ἀθλιότης !

Οἱ ποιηταὶ κῆμουν μὲ λέξεις, ὅτι προσπαθοῦν νὰ κάμουν οἱ ζωγράφοι μὲ χρώματα. Διατὶ ἀκόμη αὐτό ;

Ὅταν ἐδιείχασε κανεὶς τρεῖς-τέσσαρες ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τοὺς μάλλον ἐμπνευσμένους εἶνε περιττὸν ν' ἀνοίξῃ τὰ βιβλία τῶν ἄλλων. Δὲν δύνανται καὶ αὐτοὶ ἐπίσης νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο πρὸς νὰ μιμηθοῦν τὸν ἄνθρωπον καὶ κῆμουν ἄγονον ἐργασίαν. Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀλλάζει καὶ ἔτσι καὶ ἡ τέχνη του, αἱ πεποιθήσεις του, εἶνε αἱ αὐταί, δὲν ἐπροχώρησε εἰς τίποτε, δὲν ὀπισθοχώρησε, δὲν ἐκινήθη. Εἰς τί μοῦ χρησιμεῖ νὰ μάθω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἴμαι, νὰ διαβάσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σκέπτομαι, νὰ εἴρω τὸν ἐκυτόν μου εἰς τὰ ἀσήμαντα συμβῆντα ἐνὸς μυθιστορημάτος. Ἄ ! ἀν οἱ ποιηταὶ ἠδύναντο νὰ περάσουν τὸ πεοιορισμένον διάστημα, νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ ἄστρα, νὰ ἀνακαλύψουν νέους κόσμους νὰ μεταβάλλουν διὰ τὸ πνεῦμα μου, τὴν φύσιν καὶ τὸ σχῆμα τῶν πραγματῶν, νὰ μὲ περιδιείχασιν ἀδιακόπως εἰς ἀγνωστον καὶ εὐμετάβλητον, ν' ἀνοίγουν μυστηριώδεις θύρας, εἰς ἀπροσδοκῆτους ὀρίζοντας, θὰ τοὺς διείχασιν ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἄλλὰ δὲν δύνανται πρὸς νὰ ἀλλάξουν τὴν θέσιν μιᾶς λέξεως καὶ νὰ μοῦ δείχνουν τὸν ἐκυτόν μου, καθὸς οἱ ζωγράφοι. Διατὶ λοιπὸν ; Διότι ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀ-

κίνητος. Τὰ ὀρισμένα ὄρια, ἔμα φθάσει μίαν φορὰν γυρίζει καθὸς ἕνα ἄλογο μῆσα εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καθὸς μίε μυγα σὲ μίε μποτίλικ κλεισμένη, ἡ ὁποία πετᾷ στὰ πλάγια καὶ πάντοτε κτυπᾷ.

Καὶ ἐντούτοις ἐλλείπει καλλιτέρου, εἶνε γλυκὺ νὰ σκέπτεται τις, ὅταν ζῆ μόνος.

(Guy de Maupassant)

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΕΚΠΤΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἐνθ' ἡ Μαρία Χριστίνα τῆς Ἰσπανίας πανηγυρίζει μεγαλοπρεπῶς τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως τοῦ οἴου τῆς Ἀλφόνσου ΧΙΠ, μίε ἄλλη βετίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἡ Ἰσάβελ ἡ Π, ἐκπτωτος τοῦ θρόνον διέρχεται τὴν ὄριμον ἡλικίαν τῆς εἰς Παρισίους εἰς τὸ μέγαρόν τῆς τῆς λεωφόρου Kleber, εἰς τὸ παλάτι αὐτὸ τῆς Καστιλίας, περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλον τῶ πιστῶν αὐλικῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐξορίαν.

Οὐδεμίε ὁμοιότης χαρακτῆρος ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν. Ἡ Ἰσάβελ ἀληθῆς Ἰσπανίς ἔμεινε ἐν τῶ μέσῳ τῶν νέων ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν παλαιῶν παραδόσεων, συνοψίζουσα μόνη τῆς εἰ μίαν φράσιν τῆς τῆς ἀρχαῆς καὶ τῆς ἰδέας τῆς :

Δὲν ἐννοῶ παρὰ τὰς παλαιὰς πολιτικὰς παραδόσεις. Διατηρῶ τρελλὴν πάντοτε τὴν ἀγάπην τῶν προγόνων μου, φυλάττω εὐλαδῶς τὰς ἰδέας των, ὅπως καὶ τὰς εἰκόνας των· ἐν τούτοις ἀναγνωρίζω ὅτι ὑπάρχει κατὶ νεώτερον καὶ ὅτι δὲν ταξειδεύω πλέον σήμερον μὲ τὰ ἄσπρα ἄλογά μου.

Λουίζα γιατί ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τ' ἀποκηθῇ. — Δὲν τὸ θέλω πλέον, ἀποκρίθηκε μὲ πικρία. — Ἡ κυρία Μορέλ τὴν κῦτταξε μὲ ἐκπληξίν, ἀλλ' ἐκεῖνος φάνηκε πῶς δὲν περιήρησε τίποτε καὶ θαύμαζε τὴν βιτρίνα. — Ἐπιθυμοῦμαι ἕνα γραφεῖο δεσποινίς, εἶπε τέλος. Ἄλλὰ εἶνε ἕνα ἐκεῖ μῆσα πολὺ ὀρειότερο, κῦτταξέτε το. Ἐἶχε ἕνα ἄλλο ἐπιπλο ἐποχῆς Λουδοβίκου XVI ἐπίσης, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλλο τριανταφυλλῆς στολισμένο μὲ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἀνήθ λεμονιά ; καὶ μενεξίδων ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα ἀνήθ μαραμένα.

Εἶνε πολὺ ὄρατο, εἶπε ὁ Ἰάκωβος, καὶ πολὺ πικρὸ. Μὲ κακὴ διάθεσιν ἀκολούθησε τὴν μητέρα τῆς ἡ Λουίζα μῆσα στὸ μαγαζὶ καὶ μὲ ἀδιαφορίαν ἔκουγε τὴν πολυῆτρα νὰ λέη : « Δὲ εἶνε ἔδω παραπῶς ἄπο χτίς, καὶ δὲν θὰ μείνη πολὺ καιρὸ ἔτσι ὄρατο ποῦ εἶνε καὶ κατακαινούργιο. Ὁ Ἰάκωβος σκαμμένως πάνω ἀπὸ τὸ ἐπιπλο τὸ εἶνε ἀνοίξει.

— Ὁ τί ὄρατα μικρὰ σεοτέρια, εἶπε ἡ Μορέλ. Ἡ Λουίζα καταδέχτηκε νὰ γυρῆσιν νὰ τὸ κῦτταξῇ. « Βιβλικά αὐτὸ τὸ γραφεῖο ἦτανε θαυμάσιο, δὲν εἶχε ἀμφιβολία ! . . . Τί κάνει ἐκεῖ ὁ κύριος Διέριου, λείε αὐτὸ τὸ ἐπιπλο σὲν νὰ τὸ εἶχε κάμει μονάχος του ! . . . Λοιπὸν τὰ γνωρίζεις ὅλα ! . . . Ἄ ! αὐτὸ εἶνε πᾶρα πολὺ ! » Ἡ δύο γυναῖκες ἔδλεπαν μὲ ἐκπληξίν καθὸς καὶ αὐτὴ ἡ πούλητρα. Ὁ Ἰάκωβος ἔπεισε ἕνα ἐλατήριον στὸ βίθος ἐνὸς σερταριοῦ καὶ ἄνοιξε ἕνα ἄλλο μυστικὸ σερταράκι. Ἐνα γαλάζιο μεταξωτὸ πολὺ ἀνοικτοῦ χρώματος φάνηκε.

— Ἄλλὰ εἶνε ἐκεῖ μῆσα ἕνα μπουκέτο ! εἶπε ἡ Λουίζα. Καὶ μὲ σεδασμὸ ἐπράδῃσε τρεῖς ἔξερ τριαντάφυλλα τὰ ὁποῖα ἦτανε δεμένα μὲ μίε κατακόκκινη κοδέλλα.

Ἐγαινε μίε μικρὴ σιωπὴ, ὅπου ὄλοι μὲ τὰ διαφορετικὰ αἰσθημάτα τους ἐσυλλογίζονταν μὲ συγκίνησιν τὴν ἐνθῆμην τὴ φυλακισμένη ἐκεῖ μῆσα. Τριαντάφυλλα κτριμισμένα, μυστηριώδη λείψανα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀκόμη μίε λεπτὴ μωροιδιά, μίε ἐλαφρὴ ψυχὴ θανάτου καὶ ἀγάπης. Ἡ Λουίζα καὶ ὁ Ἰάκωβος συγκινημένοι ἐκῦτταχτησαν. Ἦτανε μίε στιγμὴ λυπητῆ καὶ θαυμασῆ, κατὰ τὴν ὁποῖαν, τὴν προῦσαν στιγμὴν τὰ ῥόδα τοῦ μέλλοντος ἀνοῦσαν στὴ ψυχὴ τους, ἀπὸ τὰ ἦτα αὐτὰ ῥόδα τοῦ παρελθόντος.

— Ποιὸ πρέπει νὰ πάρω ; εἶπε σιγῆ, σιγῆ, ἡ Λουίζα, μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, δείχνοντας τὰ δύο ἐπιπλα. Καὶ ἔξερνα εἶδε τὸν οὐρανὸ τοῦ δειλινοῦ νὰ λάμπη. Ὁ Ἰάκωβος δείχνοντας μὲ τὸ χέρι τὸ γραφεῖο μὲ τὸ μπουκέτο ἔλεγε μὲ φωνὴ ἰσχυρὴ σὲν νὰ ὀρκίζονταν.

— Αὐτό. (Paulet Victor Margueritte).

— σκεδόν ἕνα ξανο, τουλάχιστον κάποιον πλὴν διαφορετικῶν ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ εἶχε γνωρίσει στὴν ἐξοχή. Ἡ συνάντησις τους, τὴν ὁποῖαν ἐσυλλογίζονταν μὲ τόση εὐχαρίστησιν, τῆς προσεοῦσε ἕνα εἶδος στενοχωρίας, ὅπου μὲ λῶπη ἀνεκάλυπτε ψυχρότητα, τὴν ὁποῖαν ἡ ἴδια εἶχε κάμει. μὲ τὴν παράφρησιν σημασία ὅπου εἶχε ὄψει στὰ πράγματα.

Τὸ πρόγευμα στὴν ἀρχὴ τῆς φωνῆς λυπητῆ.

Ἄλλ' ὁ κύριος Διέριου πολὺ φαινα ἔγινε ζωὴν στὴν συνομιλίαν καὶ ἡ κυρία Μορέλ ἔκαμε τόσο καλὰ τὸ μέρος τῆς ὥστε στὸ τέλος ἦτο εὐθυμῆ. Ἡ Λουίζα μιλοῦσε στὸν Ἰάκωβο ὅπως σ' ἕνα παλῶ φίλο, ἡ τὴν ἔκουγε νὰ μιλῇ μ' εὐχαρίστησιν. Πέρασαν, μῆσα στίς σάλλης τοῦ ἄξιου πύργου, καὶ τὶς πολυτελεῖς ὀδοστροφικῆς τοῦ κήπου ἕνα θαυμάσιο ἀπόγευμα. Ἡ κυρία Μορέλ καὶ ἡ Λουίζα ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰάκωβο καὶ ἐθαύμαζαν νὰ τὸν βλέπουν νὰ περιέρχεται μὲ τόση βεβαιότητι τὸ ἀπείρατον αὐτὸ κῆπιον τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ τελευταία γωνιὰ τοῦ ἦτανε γνωστὴ. Στὴ φωνὴ τοῦ νέου αὐτοῦ ὄλος ὁ παρασμένος καιρὸς, δὲ αἰῶνες δόξης καὶ πολυτελεῖς ἐξουνοῦσα, ἡ Λουίζα συγκινητικῶς περπατοῦσε μῆσα στίς μεγαλοπρεπεῖς κῆμαρες μὲ τὰ χρυσομένα ταβάνια, μῆσα στὸν ἔρημο κῆπο ὅπου ἡ λαμπρότης τοῦ φθινοπώρου ἐνώνονταν μὲ τὴν μαλχηρολῆ τῆς ἱστορίας, καὶ νόμιζε πῶς φέρνεται μαστῆ μὲ τὸν Ἰάκωβο στὸν κύκλο τῶν ἠρώων καὶ ἠρωίδων τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Ὅταν βγγήκαμε ἀπὸ τὸν κῆπο μὲ τὸ βροσλέμμα τοῦ ἡλιοῦ ἡ Λουίζα ἀργοπῆρε τὸ βῆμα. Μπροστὴ τῆς κοντὰ στὴν κυρία Μορέλ πῆγαινε ὁ κύριος Διέριου. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐσέφτηκε. « Ὅλη ἡ ἡμέρα εἶχε περάσει καλὴ φιλική. Ἄλλὰ τίποτε δὲν τῆς ἔδειχνε πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πάλι ἔγινε ψυχρά, νόμιζε πῶς βρέθηκε πολὺ μακρὸν μονάχη, χαμένη. Καὶ ἐπειδὴ στὴν ἡλικίαν αὐτῆ καὶ τὰ πλέον βεθεῖα αἰσθημάτα ἔχουνε καὶ τὴν παιδιᾶστικὴν ὄφιν τους, ἐσέφτηκε ἔξερνα ὅτι κῆτι τυχαῖο θ' ἀποφάσιζε τὴν τύχη τῆς. Ἄν θὰ γύριζε νὰ τὴν ἔδλεπε θὰ πῆ πῶς τὴν ἀγαποῦσε ἀ ὄχι τὸ πᾶν ἐτελείωτε. . . Ὁ κύριος Διέριου δὲν γύρισε.

Ἡ Λουίζα καταθωμωμένη ἀκολουθοῦσε σιωπηλῆ μὲ τὰ μάτια κατεδαμμένα. Ἡ κυρία Μορέλ στήθηκε μπρὸς στὴν βιτρίνα ἐνὸς ποουλοῦσε ἀρχαῖα πράγματα.

— Νὰ Λουίζα, κῦτταξε τὸ γραφεῖο σου εἶνε πάντα ἐκεῖ.

Ἦτανε ἕνα ὄρατο ἐπιπλο ἐποχῆς Λουδοβίκου XVI σκατενὸ ἀπὸ ἀκαχοῦ μῆρλετα ἀπὸ μπροστὸ καὶ τὸ ὄρατο πολλὰ φορὰ ; εἶχε συμφωνήσει ἡ

Ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆ πρὸς τὰς πλῆθεις παραδόσεις, ἣτις ἐπτοίχισεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τὸν θρόνον τῆς, ἐφθασεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον φανατισμοῦ, ὥστε δὲν ἐσυγχώρησε ποτέ εἰς τὸν υἱὸν τῆς ὅτι ἐδέχθη τὸν θρόνον ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον ἀνκτρέψει. ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἐκλήθητο ἐπ' αὐτοῦ. Ὅταν ἔμεινε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης τοῦ Foucar, καθ' ἣν ὁ δὲν Ἀλφόνσος ἐκέρδισε ὀλίγον ἀκριβὰ τὴν νίκην κατὰ τοῦ δὲν Κρόλου λέγεται. ὅτι ἀνεφώνησε : Ὁ ἀπρότιμων νὰ ἴδω τὸν Ἀλφόνσον, αἰχμαλώτον τοῦ Καρόλου, παρὰ ὄργανον τῶν ἐπαναστατῶν.

Ἐπ' αὐτῆ εἰς τὴν πίστιν αὐτὴν πρὸς τὸ παρελθόν, εἰς τὴν ὁρῶν αὐτὴν τῶν ἰδεῶν τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς ἀντροπῆς τοιοῦτος ἰπποτισμὸς ψυχῆς, ὥστε νὰ περιβιβάλλη μετὰ ἰδεῶδες ἀκτινωτὸν τὴν ἐκπτώτον βασιλίτισσαν, ἣν οἱ Ἰσπανοὶ ἀν καὶ ἐξεθρόνισαν, ὀνομάζουσι ὅμως πάντοτε τὴν Ἰσθμὸν II τὴν Μεγάλην, καὶ διατηροῦν εἰς τὴν μνήμην τῶν τὴν εἰκόνα τῆς μετ' εὐλαθείας καὶ σεβασμοῦ.

Εἶναι ἴσως περίεργος ἡ πτώσις τῆς βασιλίτισσας αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ λαὸς τῆς ἠγάπα, χωρὶς ὅμως νὰ θέλῃ νὰ διοικῆται ὑπ' αὐτῆς. Τὴν ἠγάπα διὰ τὴν ζωηρὰν καὶ διαχυτικὴν φύσιν τῆς, διὰ τὴν εὐγένειάν τῆς, διὰ τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς ἀκόμη καὶ διὰ τὴν σπατάλην τῆς. ὅλοι ἐνθυμοῦνται τὰ γέλοια τὰ ὁποῖα ἀπηύθυνεν πρὸς τὸν λαὸν τῆς, τὴν ἐποχὴν τῶν θριαμβευτικῶν ἐπευφημιῶν ὅταν νῆα καὶ ὄρακα ἐκινεῖ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους, εἰς ἃς ἀπῆντα χαιρετῶσα μετὰ τὰ μάτια, μετὰ τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοὺς βραχίονας, μετὰ τοὺς ὤμους, μετὰ τὴν ἀμπέλλαν, μετὰ τὸ ριπίδιον.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐξορίας τῆς, ἣτις ἀπὸ ὑποχρεωτικῆς ἔγεινε θεληματικῆς, ἡ βασιλίτισσα Ἰσθμὸν μένει εἰς τὸ Παρίσι, τὸ ὁποῖον λατρεῖ. Ἀλλὰ καὶ τὸ Παρίσι ὄλον ἀγαπᾷ τὴν ἐξόριστον αὐτὴν βασιλίτισσαν, ἡ ὁποῖα τρελλκίνεται διὰ τὸν κόσμον καὶ ἀγαπᾷ τὰ ὄρακα καὶ πολυτελῆ πράγματα.

Σπάταλος ὅσον ὀλίγα γυναικῆς καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον βασιλίτισσαι, φανταζομένη ὅτι ὁ χρυτὸς εἰς βασιλικὰς χεῖρας εἶνε ἀνεξάντλητος, ὑπῆρξεν, ὡς λέγεται, ὁ οἰκονομικὸς ἐριμύτης Ἀλφόνσου τοῦ XII καθὼς καὶ ἡ ἀγωνία ὄλων ὅσοι εἶχον ἀναλάβει τὴν διαχείρισιν τοῦ τριμῆου τῆς.

Εἰς βιβλίον περὶ τῆς κοινωνίας τῆς Μαρτίτης τὸ ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ἕκκασι πολλὸν θόρον μετὰ ἄλλων γράφουσι : Ἡ Ἰσθμὸν θὰ ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ ἐννοῆται τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ. Ἐδῶκε, δίδει καὶ θὰ δίδῃ πάντοτε. Ἐχάρισεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μουσεῖα τοῦ κόσμου καὶ διέθεσε 400.000 φρ. ὅπως προικίσῃ θυγατέρας στρατηγῶν, αἵτινες εἰργάσθησαν, ὅπως τὴν ἐθρονίσουν.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο ὄρατον ἀνέκδοτον τῆς βασιλίτισσας Ἰσθμὸν Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐβασίλευεν ἀκόμη, ἡ Ἰσθμὸν διέταξε νὰ μετρήσων εἰς ἓνα ἄνθρωπον τῶν γραμμῶν πτωχὸν 20,000 φρ. Ὁ ταμίης τῆς διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ αἰσθάνθῃ πόσον μέγα ἦτο τὸ ποσὸν τοῦτο, ἤλλαξε εἰκοσι χρονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων εἰς μικρὰ ἀργυρὰ νομίσματα καὶ ἐσυσώρευσε τὸ ὄλον εἰς ἓν μεγάλον τραπεζί.

Τὴ εἶναι ὄλος αὐτὸς ὁ θησαυρὸς; ἠρώτησεν ἡ βασιλίτισσα διερχομένη.

Εἶναι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα προορίζετε διὰ τὸν ἄνθρωπον τῶν γραμμῶν, ἀπῆντησεν ὁ διαχειριστὴς τῆς.

Ἡ βασιλίτισσα μειδιῶσα εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτέ τῆς πόσον πολὺ ἔσῃμι μαζὴ καὶ προσέθηκε : στείλατέ τα λοιπὸν γρήγορα, ἵνα κάμω τὴν χάραν εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον.
Σμίλις.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Νιόκι. 1 ὄκ. πατάτες, τῆς καθαρίζετε, τῆς βρίζετε, καὶ τῆς περνάτε ὅπως τὸ πουρέ. Ἐπειτα προσθέτετε 3 αὔγα. 1 ὀλόκληρον καὶ 2 κρόκους, 50 ὄρ. τυρὶ παρμεζίνα, 50 ὄρ βούτυρο φρέσκο καὶ 2 κουταλιῆς γάλα, ἀλίτι ἀνάλογον καὶ μισχοκίρουδον. Τὰ ζυμῶντε πέρνητε ἀνὰ τεμάχια καὶ τὰ πλῆθετε ὅπως τὰ κουλούρια, ἐν δάκτυλον γονδρά. Ἐπειτα τὰ κόπτετε μετὰ μαχαίρι ὡς δύο δάκτυλα μικρὸς ἀλευρόντε τὰ δύο σας δάκτυλα καὶ πατεῖτε κἄθε κουτάκι, διὰ νὰ στρίψῃ καὶ κουφώτῃ ὡς μελομακάρονον τὰ τοποθετεῖτε ἐπάνω εἰς πιστόταν ἀλευρωμένην καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ μείνουν ὡς μίαν ὥραν. Βρίζετε νερὸ καὶ τὰ ρίπτετε μέσα νὰ βράσουν ὡς 5 λεπτά. Ἀμα ἀρχίσουν καὶ ἀνεβαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἶνε ἔτοιμα. Ἐγετε σάλτσαν ἀπὸ ροσμαπίφ καὶ τυρὶ παρμεζίνα τριμμένο, καὶ τὰ σερβίρετε πῆτους σάλτσαν, τυρὶ καὶ νιόκι ὡς τὰ μακαρόνια.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρει τὸ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν 28ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐργῶν ἀπὸ τὸν κ. I. Σωτηρικὴν καὶ περιέχει εἰκόνας καὶ μετὰ χάρτην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Το βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύτῃ ὡς ἐξαιρετικὸν λαϊκὸν καὶ σχολικὸν ἀνάγνωσμα. Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Τὸν Μάιον θὰ ἐκδοθῇ τὸ Δένδρον τοῦ κ. Δ. Γρηγοριάδου τὸν Ἰούιον Ἱστορίκ ἐνὸς Πλουσίου τοῦ κ. Α. Μαρτεσι καὶ τὸν Ἰούιον αἱ Πρῶται Βοηθεῖαι τοῦ κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ I. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῶ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπισσῆς Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πριγκίπου Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Πιγκοσμῶ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑπ' ἀπάσης τῆς ἐλεγκτῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἣτις προμηθεύεται πρὸ αὐτοῦ τὰ ἀπαρμύλλου κομψότητος ὑποδηματὰ τῆς, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐκείνης περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἀριστα καθόσον θὰ κατασκευάζονται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθεῖς ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρτημένους χρωματισμούς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάδες, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς τῶν μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παρακλήσιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτριάδες καὶ ἀνταποκριτάς μας.

Παναθῆναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένον περιοδικόν.

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης : Κίμων Μιχαηλίδης

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἐν ἔτος ὄρ. 25

» » ἐξ ἡμῶν » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσοῦν.

Ἀθῆναι 18. Ὀδὸς Φιλελλήνων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ ΚΟΥΚΟΥΛΙΩΝ

Εἰδοποιῶνται οἱ πωληταὶ κουκουλιῶν Ἀττικῆς καὶ λοιπῶν μερῶν ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Κατάστημα τῆς Κας Σπάρτης Κροστκμάτη ἐννετι Βατ. Στάβλων, καὶ συνεννοηθῶσιν ἀπ' εὐθείας. Τίμησι ἐκνοποιητικαί.